

- ergoterapeuter og fysioterapeuter, jfr. lov nr. 154 af 8. maj 1968 om terapiassistenter,
- kliniske tandteknikere, jfr. lov nr. 100 af 14. marts 1979 om kliniske tandteknikere, og
- fodterapeuter, jfr. lov nr. 142 af 26. april 1972 om fodterapeuter.

I øvrigt henregnes til gruppen af medicinalpersoner ofte også sådanne personer, der umiddelbart deltager i behandling eller pleje af patienter inden for det offentlige sundhedsvæsen, såfremt deres uddannelse er godkendt af det offentlige, f.eks. sygehjælper, plejehjemsassistenter, tandplejere m.fl.

Benævnelsen medicinalpersoner omfatter derimod ikke de mange og skiftende grupper af andre personer, der arbejder på sundhedsområdet, for hvilke der ikke af det offentlige er godkendt uddannelsesregler m.v. Denne gruppe, der populært er blevet betegnet som »alternative behandlere«, er ikke undergivet direkte tilsyn af sundhedsstyrelsen. Deres virksomhed er dog reguleret af de almindelige regler i lægelovens kapitel VI om kvaksalveri, hvorefter der under visse betingelser gives gruppen adgang til at tage »syge i kur«. Sundhedsstyrelsens opgaver med hensyn til iværksættelse af politimæssig efterforskning/indstilling om tiltalerejsning på dette område forudsættes ikke ændret.

For at undgå misforståelser er betegnelsen »medicinalperson« ikke anvendt i selve lovteksten, men derimod personer (persongrupper) inden for sundhedsvæsenet og lignende, som nærmere vil blive afgrænset, jfr. bemærkningerne til § 16, stk. 2 og 3.

2.2. Sundhedsstyrelsens hidtidige behandling af klagesager, der helt overvejende vedrører læger, har fundet sted på følgende måde:

Når sagens modtagelse er bekræftet over for klager, refereres sagen kort af en af styrelsens lægelige sagsbehandlere i samarbejde med en juridisk sagsbehandler, hvor der bl.a. træffes beslutning om indhentelse af eventuelle supplerende oplysninger fra den indklagede medicinalperson, afdeling m.v., eller forelæggelse for styrelsens særlige rådgivere. Efter udtalelsernes indhentelse undergives sagen

påny behandling af styrelsens lægelige og juridiske sagsbehandlere, som samtidig vurderer, om sagen eventuelt skal forelægges retslægerådet. Hvis der ved sagens undersøgelse er fremkommet nye og væsentlige oplysninger, forelægges sagen påny for klageren. På grundlag heraf udarbejdes der oplæg til konklusion i sagen.

Herefter udarbejder den juridiske sagsbehandler den endelige afgørelse, som i hovedtræk indeholder følgende punkter:

- Hvornår og eventuelt hvorfra klagen er modtaget.
- Kort referat af klagen.
- Hvilke udtalelser, der er indhentet.
- Relevante referater af de indhentede erklæringer, herunder eventuelt af retslægerådets erklæring.
- Konklusion (afgørelse) med begrundelse.

Hovedskrivelsen sendes herefter til klageren, og de implicerede medicinalpersoner får kopi af skrivelsen gennem vedkommende embedslægeinstitution. Såfremt en læge får en tilrettevisning, tilskrives lægen direkte fra sundhedsstyrelsen med en selvstændig skrivelse.

Ovenstående sagsbehandling repræsenterer behandlingen af en almindelig klagesag. Der kan dog ofte ske afvigelser herfra, eksempelvis hvis der iværksættes politimæssig efterforskning, eller sagen går til politi med henblik på tiltalerejsning. I disse tilfælde orienteres også vedkommende amtskommune, ligesom amtskommunen som hovedregel får kopi af de afsluttende skrivelser. Tilsvarende underrettes amtskommunen i alle sager, hvor der tildeles den indklagede læge/medicinalperson en tilrettevisning.

2.3. Antallet af klagesager over medicinalpersoner har igennem de seneste år været stigende.

I nedenstående oversigt er beskrevet dels antallet af klagesager indbragt for sundhedsstyrelsen igennem de seneste år, dels antal sager, hvori sundhedsstyrelsen har udtrykt kritik over fejl eller forsømmelse udvist af vedkommende medicinalpersoner.